

В день Святого Миколая

Леся Храплива-Щур

Ой, радіють вже від ранку янголята! Йде день Отця Миколая — це ж велике свято, а роботи в них повніська хата!

Ось одно взялось за ножиці великі. А святий Петро хмарок-баранчиків¹⁾ прикликав. Збіглася хмарок комірка повна. Янголятко з них стриже біленьку вовну. Друге дожидає вже і швидко випрядає з вовни білу нитку. Третє приготувало із блискавиці дроти, щоб на них плести, а часом і... пороти. Виплело светерики пухнаті, щоб не мерзли діти в зимній хаті.

Інші знов печуть зірки: крухі та в шоколяді. Ще й підспівують, такій роботі раді. А муку як решетами сіють, небо все і вся земля біліють.

І в друкарні гук: машини золоті працюють. Янголята українські книжечки друкують. Скільки там казок, ще й образків немало! Щоб для кожної дитини стало!

І вже мріють янголята, як то діти цим дарункам їх будуть радіти. Кожне хоче гарне щось дістати. Навіть бідні, оті без мами і без тата. Та про них найбільше дбають янголята!

І коваль-мороз стукає молотками: він кує із криги на дарунки сани. Та міцні, блискучі сани, і прозорі. А на полозах²⁾ мережить дивні зори.

Вже всідає в них, повагом і поволі з патерицею³⁾ святий Микола. А за ним з дарами янголята. Під вагою аж схилилися, крилаті.

І летять, без мотору, без коней, шляхом зоряним, що в світлі тоне. Далі й далі мчаться в небосхилі. А зірки стоять при шляху і значать їм милі. Бачать янголи внизу в хатках віконця світять. Виглядають з неба гостей діти!

З'їхали на землю. В лісі тихо. Та надумали вже чортенята лихо. Поки сани виплили з-за хмари, висипали всю дорогу жаром. І заїхали на неї сани...

Лід від жару весь відразу тоне, примлівають янголи зі страху, а чорти дари під паху й шуть! — зі шляху! Ще й глузують з-за дерев, прокляті!

Довелося пішки мандрувати. Темний ліс, сніги такі глибокі, лід тріщить зрадливо на потоках. І хоч янгол пташкою літає, не лишати ж їм самого Миколая!

Аж якось добилися поволі. Ось в містечку українська школа. Діти чемні там, до праці всі охочі. Ждуть Святого, аж блищать на radoщах їм очі. Мають що Святому розказати: той сирітка, в того хвора мати. Тому знов подерлись черевики, дома він сидить в мороз великий. Кожен помочі, дарунків дожидає, від кого ж, як не від Миколая?

Вже з дверей благословить Святий усіх журливо. Коли глянь — а звідкіля це диво? Там коробок і скриньок на сцені — гори! Підійшов учитель і говорить:

— Не журися, Гостю наш, Владико! Не така чортівська сила вже велика! Поки ви снігами мандрували, ми дари великі вже дістали. А прислали їх, Тобі на шану, наші діти з-поза океану. Хай розвеселяться янголята! Ти ж благослови дари роздати!

Підійняв Святий тремкі долоні, поблагословив синів і доні. Тих, що найбільш наші браття, та і тих, що вміють помагати. Тих, що друзям в допомогу стануть: всіх дітей по цей і той бік океану!

- 1) Хмарки-баранчики. Білі, кругленькі хмарки називаються: баранчики.
- 2) Полози — дошки, що на них сунуться сани.
- 3) Патериця — висока палиця з хрестом на верху, знак єпископської влади.